

Хтось жорстокий

Микола Руденко

Хтось жорстокий, невидимий ребра розгорне
І намагає серце, і душу мою
Непокwapно штовхає у полум'я чорне,
І гойдає чи в пеклі, чи десь у раю.

А відпустить — і знов я навчаюсь любити
Кожну квітку у полі і кожне стебло.
Ніби заново треба творити, ліпити
Все в самому собі —
Бо мене не було.

Ніби де народитись — залежить від мене:
Чи отут, чи пірнути в століття старі.
Ніби ковані сосни і різьблені клени —
Це було вже колись на далекій зорі.

І усе, що зумів я в світах перейняти,
По-земному буденне й на диво просте:
Не мудріша зоря від живого зерняти,
Бо усе від одного коріння росте.

Бо немає в матерії іншого вміння —
Є лиш форм та можливостей зоряна гра.
Сенс у тому лише, щоб пізнати коріння.
А пізнав, то уже й помирати пора.